



# Els autors confronten ètica, art i estil al Fòrum Literari

La trobada va reunir ahir a La Mercè una dotzena d'escriptors que van explicar com aborden la seva obra ■ El poeta Arnau Pons compara l'acte creatiu amb una "torsió" del llenguatge

Redacció  
GIRONA

Per què s'escriu? I per a què? Per a qui? Té alguna utilitat, la literatura? Escriure atempta contra la vida, n'és en certa manera l'ajornament? Què inspira, els autors? Tenia raó Paul Valéry quan deia que la literatura només són paraules? Quantes obres caben en un mateix autor? Una dotzena d'escriptors —poetes, prosistes, dramaturgs i guionistes— van intentar respondre ahir algunes d'aquestes qüestions a La Mercè durant el VIè Fòrum del Patrimoni Literari, organitzat per la Càtedra Maria Àngels Anglada-Carles Fages de Climent de la Universitat de Girona. En realitat, però, els escriptors formulen més preguntes que no pas resolen dubtes, o en tot cas només se senten en condicions de donar forma a alguna cosa que s'assembla a una resposta mentre escriuen. "Hi ha un moment en què has de deixar de banda tots els raonaments, els teus con-

fictes amb l'estil, les obres que han creat els altres i, senzillament, posar-te a escriure", va constatar Josep M. Fonalleras, per a qui l'escriptura s'hauria d'abordar "amb l'ambició d'un científic i la regularitat d'un fuster". Francesc Serés va estar-hi d'acord, i va afegir que "amb cada llibre s'hauria d'intentar crear un espai que abans d'ell no existia". No és, per descomptat, una comesa fàcil, i per això va advertir de "la fatiga de l'estil", quan es converteix, va dir, en un manierisme, "una fórmula repetida *ad nauseam*" i que, per tant, no fa cap contribució, no ja al món, sinó "tampoc a la teva pròpia obra". Eva Vázquez, que es va definir com "el component desgaciat" de la taula pel fet de ser dona i a més a més periodista, va comparar-se amb "una dona de fer feines que té l'aspiració d'escriure com si fos Kafka, però un Kafka capaç de comprendre les dones de fer feines". Fonalleras, que havia substituït Josep Piera i Lluís Muntada, que a



Arnau Pons va llegir la lliçó inaugural del Fòrum, 'Desviure's per viure's' ■ MANEL LLADÓ

última hora no van poder assistir a la taula sobre l'escriptura en prosa, va apuntar que en la seva escriptura cada vegada té més present la concisió i la musicalitat de la poesia, que l'ha conduït a valorar "una prosa més seca, poc adjectivada, sense gaires arborescències", i va subratllar que el principal, repte és "ser capaç de fer-

te responsable del que has escrit al llarg del temps", de la mateixa manera que Serés va parlar de "dotar de dignitat la nostra feina" i Rosa M. Font havia recordat al matí l'advertiment de M. Àngels Anglada en el sentit que "si no tens res a dir, no escriguis".

Les reflexions sobre estil i ètica havien estat, de fet, el nucli de la conferèn-

cia inaugural d'Arnau Pons, *Desviure's per viure's. Per una autonomia i una ètica de l'obra literària*, en la qual va referir-se al "moment fèrtil" descrit per Merleau-Ponty, o a la "torsió" del llenguatge que s'opera en l'acte creatiu, per vincular l'escriptura a un acte de "recuperació o renaixença de formes a punt d'esvanir-se", o, com

deia també Celan, per concebre "una llengua que esdevingui lliure en el si d'una altra llengua". En aquest estat d'arravatament, "el mot just queda encastat al text com una pedra preciosa", va comparar-ho Arnau Pons, que tot i així va advertir que "el llenguatge no pressuposa una taula de correspondències, sinó que engendra el seu propi secret", de manera que "tota obra conté en ella mateixa les claus que condueixen a la seva comprensió". Cada escriptor, doncs, "crea una llengua pròpia, una llengua d'art", a través de la qual, segons Pons, es pot entendre la seva posició estètica, política i intel·lectual, contra aquells que opinen, a la inversa, que és la vida de l'escriptor la que ofereix claus d'interpretació de l'obra. Citant Mallarmé i Valéry, Blanchot i Sartre, Lévinas i Artaud, Cynthia Ozick i Furio Jesi, el poeta, assagista i traductor de l'obra completa de Paul Celan al català va referir-se a "la materialitat de la lletra", capaç de fixar l'instant i contenir el món, perquè l'organicitat de l'obra li permet constituir-se en una entitat autònoma. Aquesta càrrega és la que dona a l'obra "un halo ètic, una aspiració redemptora i emancipadora", més enllà de la "perícia de la tècnica", va dir Pons, per a qui ètica i estètica són inseparables: "Allò que escrius és la teva ètica." ■